

[Erik Eriksen.]

den lejlighed, jeg nu har, til at spørge, om regeringen har foretaget sig noget som helst for at være forberedt til næste overenskomst-situation. For til den tid vil der blive præsenteret adskillige store regninger — det er vi jo alle sammen overbevist om.

Det kan vist næppe forbavse nogen, at når vi nu fra oppositionens side tænker på regeringens nu fremsatte opfordring til samarbejde, er det nødvendigt at erindre om, at regeringen — og ikke mindst den højtærede statsminister — ved forhandlingerne om sin helhedsløsning behandlede oppositionen på en måde, som ikke kan undgå at påvirke og vanskeliggøre fremtidige forhandlinger. Det var dengang, som om den højtærede statsminister, eller vel rettere de kræfter, der stod bag ham, fandt det magtpåliggende at demonstrere en meget uklog magtfuldkommenhed. Det er min opfattelse, at hvis regeringen havde villet, så havde det i foråret været muligt for den at opnå et virkeligt forlig om vor økonomiske politik.

Se, når det gælder regeringens økonomiske politik selv i den nærmeste fremtid, forekommer det mig, at åbningstalen er yderst fåmælt. Vi får at vide, at regeringen ligesom vi andre med stor interesse har læst den seneste redegørelse fra det økonomiske råd. Regeringen kan tilslutte sig rådets vurdering af, at forsigtighed er fornøden i den økonomiske politik. På baggrund af sådanne betragtninger fastslås det, at regeringen agter at fastholde sin finanspolitiske linje og vil udvise fortsat tilbageholdenhed, som det siges, med statens udgifter. Jeg må indrømme, at det undrer mig, at regeringen på et tidspunkt, da den, så vidt jeg ved, ikke har noget alt for præcist skøn over statsbudgettets udvikling i dette finansår, vil lægge sig fast på finanspolitikken. Jeg ville for mit eget vedkommende være betænkelig ved således at fastlåse mit standpunkt.

Må jeg i den forbindelse i øvrigt tilføje, at i virkeligheden er det jo fantastisk, at regering og folketing i dag er henvist til at udforme den økonomiske politik på grundlag af udgiftsskøn, som gang på gang viser sig at afvige fra de faktiske tal med flere hundrede millioner kroner. Jeg nævner ikke dette som en kritik af den siddende

regering. Det er muligt, at der ikke inden for de nuværende lovmæssige rammer kan opnås større sikkerhed, men der er efter min opfattelse her tale om et spørgsmål af vidtrækkende betydning for vore muligheder for overhovedet at føre en forstandig økonomisk politik. Den lovgivende myndighed kan ikke i længden skyde disse spørgsmål fra sig med henvisning til, at der her er tale om lovbundne udgifter. Det er for mig at se nødvendigt, at vi i den kommende tid alvorligt overvejer mulighederne for en klargøring på dette område.

Ud fra den samme tankegang må jeg også nævne, at en række offentlige virksomheder måske i højere grad burde udskilles fra den offentlige forvaltning, og principperne for den fornødne offentlige støtte til sådanne virksomheder bør også tages op til prøvelse. Det samme gælder for øvrigt de udgiftsposter og refusioner, som vi kender på en lang række områder. Det, vi skulle tilstræbe, skulle have det klare sigte at nå frem til en klarere sammenhæng mellem ansvar og byrdefordeling.

Må jeg dernæst sige, at regeringen viger stadig uden om en egentlig skatterreform. For at tale om noget andet gøres der et stort nummer ud af kildeskatten, men kildeskatten har jo ikke noget at gøre med en skatterreform. Det er en ændret opkrævningsform, og så vidt man kan se, kan denne opkrævningsmåde ikke forenes med skattefradragsretten, og den er jeg overbevist om at befolkningen ikke vil opgive. Det tror jeg også regeringen udmærket godt ved, og derfor hedder det sig, at nu vil man prøve at forene de to. Der er imidlertid det interessante ved regeringens overvejelser omkring kildeskattens muligheder, at her ønsker regeringen ikke nedsat et af de udvalg, som den ellers er så glad for. Nej, her skal overvejelserne ske bag lukkede døre i regeringens kontorer. Det er vel ikke, fordi regeringen selv er klar over, at gassen ville gå af ballonen, hvis den kom ud i en noget friskere luft? Men vi må altså således stadig savne en skatterreform.

Jeg så for kort tid siden en udtalelse af den højtærede finansminister, hvori han gav udtryk for, at det var svært ikke at blive grebet af en ubændig lyst til selv at rydde op i skattesystemets vildnis og prøve at tilvejebringe enkle og klare linjer. Jeg tør